

UN XAMPÚ BEN ESPECIAL

GEMMA CASAS MARIMON

Quan la mare va veure la carta de l'escola, es va posar les mans al cap, va obrir molt els ulls i va cridar: "Polls!" I va començar a desmuntar el pis. Va treure tots els llençols del llit. Va bullir les pintes i els raspalls. I va posar les fundes dels sofàs a la banyera amb aigua calenta. Finalment, es va atansar al meu cap amb els guants de làtex, la pinta súper espessa i la lupa. Semblava un cirurgià a punt d'operar a cor obert.

Al cap d'un minut de remenar-me els cabells va fer un crit: "Ecs!" Vaig veure com el pobre poll s'ofegava a la tassa del wàter. D'una revolada, va posar-me la jaqueta, els guants i la gorra (sobretot, que ningú em veiés els polls!) i va començar a arrossegar-me cap a la farmàcia.

La mare va entrar com una exhalació i es va plantar davant del taulell. Mentre ella parlava, jo m'anava mirant una senyora tota estranya que estava parlant amb una de les noies que despatxaven. Tenia els cabells taronges arrissats i molt estarrufats, lligats amb una cinta rosa. Portava una faldilla lila i les mitges desaparellades: una de verda i una de blava.

De cop i volta, la mare em va donar una estrebada i em va allunyar de la senyora. Va agafar una ampolla verda del taulell i em va arrossegar fora de la farmàcia. S'anava mirant la senyora estranya com si fos una cosa fastigosa. En canvi, jo la trobava molt divertida. Portava una camisa de molts colors i una caixa que es movia tota sola.

Quan vam arribar a casa, la mare va abocar-me un munt de líquid pudent sobre el cap i em va fregar els cabells ben bé mitja hora. Quan ja estava ben marejat, em va posar el cap a sota l'aixeta i m'hi va tenir una bona estona més. Després de tant rentar-me'l, el cap em feia una mena de picoreta tota estranya.

L'endemà al matí, la mare va tornar a mirar-me el cap amb la lupa dels polls. Va fer un crit esgarrifós i va cridar el meu pare: "Pep! Com pot ser que encara tingui polls? És fastigós! Fes-li tu el tractament, que jo ja no puc més!"

I el meu pare va agafar el líquid pudent, me'l va escampar pel cap, em va embolicar amb plàstic com si fos un entrepà i em va enviar a mirar la tele. El cap cada vegada em feia més picor i el plàstic no em deixava rascar-me, però em vaig estar ben quiet. Feien "El Súper-Fantasma Emmascarat" i no me'l volia perdre. Però a mig capítol el meu pare va decidir que ja n'hi havia prou de líquid pudent i em va esbandir els cabells.

Mentre mirava el final de "El Súper-Fantasma Emmascarat", el cap em feia una picor terrible. Em rascava i em rascava sense parar. I llavors, la meva germana gran va passar pel meu costat i va cridar: "Ecs!!! Té el cap ple de polls!!!" I és que en tenia tants que no m'hi cabien al cap i envaïen el sofà com una plaga de llagostes.

La meva mare es va posar a cridar. Volia denunciar la farmàcia perquè el sabó dels polls no funcionava. El pare va trucar a la policia per posar la denúncia. La meva germana, mentrestant, s'havia enfilat a la taula del menjador perquè els polls no se li atansessin. Eren milers i s'escampaven pel terra com una taca negra i fastigosa.

En aquell precís moment, va sonar el timbre de la porta. El pare, fent equilibris per a no trepitjar la marea de polls, va anar a obrir la porta. La senyora estranya de les mitges desaparellades estava al capdamunt de l'escala. Volia parlar amb la meva mare.

- Perdoni, crec que ahir, a la farmàcia, es va emportar el meu xampú pels polls – va dir la senyora.
- No ho crec. Però no és preocupi, que no va gens bé: miri, miri quina porqueriada! – va dir la mare senyalant l'exèrcit de polls que escalava la tauleta de vidre.
- Oi tant que sí! Vostè es va endur, per equivocació, el meu xampú per a fer créixer els polls. I jo em vaig endur el seu, per matar-los. Pobrets! Els meus polls! S'han mort tots, del primer a l'últim.

La meva mare no va saber què dir. Va agafar el líquid pudent i li va donar a la senyora estranya. La bona dona va fer un xiulet i l'estol de polls que estava envaint casa meva va anar a ficar-se a la seva caixa, que fins ara s'havia estat quieta. Després, va deixar una ampolleta blava sobre la taula i va marxar amb un somriure, fent ressonar els seus talons grocs.

FI